

POSTANOWIENIE

Dnia 22 sierpnia 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Włodzimierz Wróbel

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 22 sierpnia 2024 r., na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

sprawy **O. S.**

skazanego z art. 13 § 1 w zw. z art. 148 § 1 k.k. i in.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 22 marca 2024 r., sygn. akt II AKa 281/23, zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 2 sierpnia 2023 r, sygn. akt III K 382/22,

postanawia:

- 1) oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2) zwolnić skazanego z kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.**

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 2 sierpnia 2023 r. (sygn. akt III K 382/22) O. S. został uznany winnym czynu z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., za który wymierzono mu karę 12 lat pozbawienia wolności. Wyrok ten został zmieniony wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 22 marca 2024 r. (sygn. akt II AKa 281/23) w ten sposób, że przyjęto, że oskarżony dopuścił się

czynu z zamiarem ewentualnym i w związku z tym obniżono mu karę do 10 lat pozbawienia wolności.

Kasację od tego orzeczenia wniósł obrońca skazanego, zarzucając wyrokowi:

„1. rażące naruszenie przepisu prawa materialnego, tj. art. 31 § 3 k.k. poprzez jego błędną wykładnię skutkującą uznaniem, że zastosowanie tego przepisu jest możliwe w przypadku wystąpienia stanu niepoczytalności na skutek psychozy wywołanej wcześniejszym odurzeniem się,

2. rażące naruszenie przepisu postępowania, tj. art. 180 § 2 k.p.k. w zw. z art. 40 ust. 2 pkt 4 ustawy o zawodach lekarza i lekarza dentysty poprzez przesłuchanie świadka J. A. bez zgody sądu, jedynie w oparciu o zgodę wyrażoną przez oskarżonego bez uprzedniego poinformowania go o niekorzystnych dla niego skutkach ujawnienia przez świadka tajemnicy lekarskiej.”

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu w Szczecinie.

Prokurator wniósł o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym.

Zarzut nr 1 mimo nominalnego określenia go jako dotyczącego prawa materialnego (w kontekście kontroli odwoławczej; co wynika nie tyle z petitum kasacji, ale już jej uzasadnienia) w swej wymowie w istocie traktuje o błędzie w ustaleniach faktycznych. Nie było w sprawie zagadnieniem problemowym (na gruncie prawa materialnego) uznanie psychozy za stan, którego swą dyspozycją nie obejmuje art. 31 § 3 k.k., ale ustalenie, dlaczego sprawca w takim stanie się znalazł. Jednoznacznie, odnosząc się do zarzutów apelacyjnych Sąd odwoławczy obszernie powołał się na badania biegłych i niewątpliwe ustalenie, że stan w jakim się znajdował tempore criminis oskarżony był bezpośrednim następstwem

odurzenia się określoną substancją chemiczną (s. 5-6). W tym zakresie stanowisko skarżącego kasacyjnie jest zatem nietrafne, gdyż stoi w oczywistej sprzeczności z obiektywnym materiałem dowodowym natury medycznej.

Zarzut nr 2 jest o tyle bezprzedmiotowy, że nie dotyczy postępowania Sądu odwoławczego, ale wprost wskazuje na rzekome mankamenty proceduralne Sądu meriti. Skarżący w żaden sposób nie wskazuje na czym miałyby ewentualnie polegać rażący błąd Sądu II instancji podczas rozpoznawania apelacji. Bowiem ten nie stosował wskazanych w petitum kasacji przepisów procesowych dotyczących przesłuchania lekarza (nastąpiło to na etapie pierwszoinstancyjnym).

Należało zatem orzec jak w sentencji.

[J.J.]

[ał]